

Arrest

nr. 303 407 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 november 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 2 september 2021 vernietigt de Raad bij arrest nr. X de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van de machtsovername door de taliban in Afghanistan. De commissaris-generaal neemt op 27 september 2022 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A.K., bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Alishang, behorend tot het district Alishang gelegen in de provincie Laghman.

Nadat u acht jaar naar school ging in uw regio van herkomst, stelde uw leerkracht A.R. voor om u in te schrijven in een madrassa in de provincie Maidan Wardak. U zou er een opleiding kunnen krijgen tot mullah. Uw vader ging akkoord en u vertrok. Voor een zestal maanden leefde en leerde u in de madrassa. Na dit half jaar werd plots ook over de jihad gepredikt. De madrassa bereidde haar studenten eigenlijk voor op het plegen van een zelfmoordaanslag en A.R. bleek een rekruteerder voor de taliban te zijn. De gedachte dat u mensen zou moeten doden, maakte u ziek. U werd overgebracht naar een ziekenhuis en wist vervolgens vanuit dit ziekenhuis te vluchten. U nam contact op met uw vader. Hij gaf aan dat u niet kon terugkeren naar Laghman omdat er mensen waren die u wilden arresteren. Uw vader raadde u aan om naar uw tante te gaan in de provincie Nimroz. De man van uw tante was evenwel bang dat hij, door u op te vangen, zelf problemen zou krijgen met de taliban. Hij regelde een smokkelaar opdat u Afghanistan kon verlaten.

U verliet Afghanistan in april 2019. U reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, en enkele voor u onbekende landen om op 22 december 2019 het Belgische grondgebied te betreden. Eén dag later, op 23 december 2019, diende u een aanvraag tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij uw aanvraag verklaarde u minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Op 24 november 2020 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Eveneens op 24 november 2020 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (RvV). Op 2 september 2021 vernietigde de RvV bij arrest nr. 260020 de weigeringsbeslissing van het CGVS naar aanleiding van de machtsovername door de taliban in Afghanistan. Ter staving van uw aanvraag legde uw advocaat tijdens de beroepsprocedure een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt voorts op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich onterecht als minderjarige hebt voorgedaan. Bij aankomst in België verklaarde u immers 15 jaar oud te zijn (zie "Registratie verzoek om internationale bescherming"). De beslissing die u evenwel werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u tot heden blijft volhouden dat u 16 jaar en dus minderjarig bent, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk (CGVS, p. 3).

Wat betreft uw leeftijd verklaarde u onder meer nog dat in Afghanistan eigenlijk niemand zijn exacte leeftijd kent, suggererend dat dit ook bij u het geval is (CGVS, p. 4). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Ten eerste wijst de Commissaris-generaal op het significante verschil tussen de door u geclaimde leeftijd en deze

die voortkomt uit de medische test. Daarnaast is het opvallend dat als u inderdaad in het ongewisse zou zijn over uw leeftijd, u dan toch de op wetenschap gestoelde leeftijdsbepaling naast zich neerlegt. U blijft immers volhouden minderjarig te zijn. Over het ontbreken van uw taskara legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Bij registratie in België verklaarde u nog dat uw taskara thuis in Afghanistan was (zie "Registratie verzoek om internationale bescherming"). Later tijdens uw asielprocedure bleek dit plots niet langer het geval: u verloor naar eigen zeggen uw taskara onderweg naar Europa (Verklaring DVZ, p. 11 en CGVS, p. 3). Uw vage uitleg op de vraag of u er al dan niet een nieuwe hebt laten aanvragen, kon evenmin overtuigen (CGVS, p. 3). Opvallend genoeg legde u tijdens de beroepsprocedure bij de RvV alsnog een kopie van uw taskara voor waaruit moet blijken dat u 13 was in 1395 (omgezet naar de westerse kalender 2016/2017). Evenwel laat dit document niet toe om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Aan een kopie kan vooreerst maar weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien fotokopieën makkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw leeftijd te herstellen.

Ook over uw scholingsgraad hebt u geenszins overtuigende verklaringen afgelegd. Bij DVZ poneerde u nog tot de 7de graad naar school gegaan te zijn (Verklaring DVZ, p. 6). Bij het CGVS verklaarde u evenwel tot de 8ste graad gestudeerd te hebben (CGVS, p. 7). Gezien de ernstige twijfels aan uw verklaarde leeftijd is het ook niet aannemelijk dat u slechts tot de 7de of 8ste graad scholing hebt genoten. Gezien u ouder bent dan u aangeeft bestaat het vermoeden dan ook dat u langer scholing hebt genoten dan deze paar jaar (lager) onderwijs. Ook op de vraag waarom u dan wel stopte met schoolgaan, klonk uw uitleg niet aannemelijk. U stopte naar eigen zeggen met regulier onderwijs om naar die madrassa te gaan in de provincie Maidan Wardak. Zoals hierna uiteengezet kan het CGVS echter geen geloof hechten aan uw studieperiode in deze madrassa gezien uw verschillende verklaringen over de lessen daar (zie infra), en dus bijgevolg ook niet aan de reden waarom u gestopt zou zijn met regulier onderwijs.

Voorts moeten nog vraagtekens geplaatst worden bij uw ongeletterdheid. Op dit punt bleek uw uitleg opnieuw bijzonder vaag. Aanvankelijk gaf u aan niet te kunnen lezen of schrijven (CGVS, p. 7). Als het CGVS vervolgens opmerkte dat u toch schoolliep, verwees u onder meer naar de slechte onderwijssituatie in Afghanistan. U stelde bijvoorbeeld dat er studenten zijn die na het vervolledigen van hun 12de graad nog steeds niet hun eigen naam kunnen schrijven. Dit zou zelfs ook het geval zijn voor sommige studenten aan de universiteit (CGVS, p. 8). Hoewel de Commissaris-generaal de veelal moeilijke omstandigheden erkent waarin vele Afghaanse kinderen naar school moeten gaan, moet tegelijkertijd gewezen worden op het algemene karakter van uw uitspraak. Als het CGVS nogmaals uw geletterdheid bevroeg, wijzigde u uw initiële verklaring. Naar eigen zeggen kan u wel een tekst lezen maar niet "vlot". Gevraagd om meer duidelijkheid omtrent dit punt, veranderde u uiteindelijk wederom van gedachte (CGVS, p. 8). U greep terug naar uw eerdere uitleg en stelde dat u geen tekst in het Pashtoe zou kunnen lezen. Dat u zulke vage antwoorden biedt over een cruciaal punt betreffende uw profiel, plaatst verder vraagtekens bij de oprechtheid die u ten opzichte van de asielinstanties tentoonspreidt om inzage te geven in uw daadwerkelijk profiel.

Wat betreft uw vermeende ongeletterdheid verwees u ook nog naar de moeilijkheden die u zou ervaren bij het memoriseren van zaken en liet u uitschijnen dat u geen goede student zou zijn (CGVS, p. 7). Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan het beeld dat u hier van uzelf tracht op te hangen. Tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud is bijvoorbeeld gebleken dat u op zijn minst een stevige notie hebt van de Engelse taal. Op verschillende momenten sprak u nog voor de vertaling van het Pashtoe naar het Engels of corrigeerde u de tolk nog hoewel deze al in het Engels aan het vertalen was (CGVS, p. 10, 11, 14, 15, 16, 18). Deze vaststelling mag verbazen voor iemand die naar eigen zeggen geen Engels kan en maar beperkte scholing genoot (CGVS, p. 5). Dit gegeven vormt dan ook wederom een indicatie dat u in het geheel niet duidelijk bent geweest met betrekking tot het door u aangemeten profiel en mogelijk een hogere opleiding hebt genoten dan u hier zelf aangeeft.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van amper geletterde landbouwerszoon. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent uw profiel ondermijnt eveneens de algehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Er dient tevens vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

U verklaarde dat een leerkracht genaamd A.R. het idee zou opgevat hebben om u naar een madrassa te sturen in de provincie Maidan Wardak zodat u er zogenaamd een opleiding tot mullah kon volgen (CGVS p. 18). Echter betwist de Commissaris-generaal het bestaan van deze persoon sterk. Uw verklaringen omtrent A.R. konden immers helemaal niet overtuigen. Aanvankelijk laat u uitschijnen dat de leerkracht een dorpsgenoot is en een bekend lokaal figuur. Zo predikte hij in de lokale madrassa, naast zijn activiteiten als leerkracht (CGVS, p. 20). Ook uw vader kende hem. U zegt hieromtrent dat uw vader hem vertrouwde, dat ze elkaar wisten wonen en dat ze elkaar een hand gaven (CGVS, p. 19). Deze beweerde vertrouwensband blijkt evenwel niet meer zo evident als het CGVS vraagt waarom A.R. pas na acht jaar schoolgaan u de vraag zou hebben gesteld om naar de madrassa in Maidan Wardak te trekken. U stelde plotseling dat A.R. een nieuwe leerkracht was in de school en dat hij al een maand na zijn aankomst u benaderde (CGVS p. 20). Hij vroeg uw vader zijn naam en stelde dat u met hem naar de madrassa moest. Als het CGVS u er vervolgens op wijst dat u eerder toch sprak over een vertrouwensrelatie met deze figuur, claimt u dat A.R. wel uw vader kende maar niet u (CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat hij als dorpsgenoot u en uw vader nog nooit samen gezien zou hebben. Het is algemeen geweten dat het dorpsleven centraal staat in een tribale samenleving als Afghanistan en dat mensen van éénzelfde dorp sterk op elkaar terugvallen. Dat een vooraanstaande figuur zoals A.R., een prediker van de lokale madrassa en leraar, niet zou weten wie juist wie is in het dorp is bijzonder onwaarschijnlijk. Het argument dat in een dorp de mensen het meest optrekken met leeftijdsgenoten is slechts een algemene verklaring.

Deze redenering werkt trouwens ook in de andere richting. Doorheen uw verklaringen laat u uitschijnen dat u pas te weten kwam dat A.R. in werkelijkheid een rekruteerder was voor de taliban toen het allemaal al te laat was. Hij zou u en uw vader om de tuin geleid hebben met de smoes dat u een religieus geleerde zou kunnen worden (CGVS, p. 20). In feite was hij een rekruteerder voor de taliban. Het is op zijn beurt niet geloofwaardig dat als A.R. inderdaad zou samenwerken met de taliban, hij deze praktijken al die tijd verborgen kon houden voor jullie en de andere dorpelingen. Uw uitleg dat, behalve uzelf, u niet gezien zou hebben dat hij andere leerlingen aansprak (om ze te rekruteren), klinkt dan ook zeer bevreemdend in de oren (CGVS, p. 20). Verder kon u onvoldoende overtuigen waarom uw vader u zou laten hebben vertrekken naar deze madrassa, ver weg van jullie geboortedorp. Als oudste zoon was u immers één van de belangrijkste werkkrachten om jullie gezin te voorzien in hun levensonderhoud. In dit verband stelde u dat A.R. uw vader een rad voor de ogen draaide, met name het vooruitzicht van u als vooraanstaande mullah. Nochtans liet u ten aanzien van het CGVS verschillende keren optekenen dat u eigenlijk niet zo'n goede student was: u zou leerstof moeilijk kunnen onthouden en u zou zelfs amper een tekst in het Pashtoe kunnen lezen (CGVS, p. 7, 8, 20). Het hoeft geen betoog dat het in die zin merkwaardig is dat u plots een carrière als mullah zou kunnen aanvatten. Dat uw vader dan ook zonder meer meegegaan zou zijn in dit verhaal, kan op zijn minst omschreven worden als bijzonder naïef, en als weinig plausibel.

Ook het vervolg van uw verklaringen bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw verhaal. Zo bent u niet eenduidig over de inhoud van de lessen die u zou hebben genoten tijdens uw verblijf van een zestal maanden in de madrassa in Maidan Wardak. Bij DVZ liet u uitschijnen dat de eerste maanden de lessen aanvankelijk probleemloos verliepen. Pas na zes maanden begon naar eigen zeggen een uitleg over het deelnemen aan de jihad en het strijden tegen buitenlandse troepen (Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS bracht u een andere versie van de feiten. U gaf aan dat er vanaf het begin van de opleiding al gepredikt werd over de jihad, zes maanden voor het vertrek werd dan de vraag gesteld om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 18 en 21). Dat u op dergelijke wijze de bal zou mislaan over de tijdsindicaties van enkele kernelementen in uw relaas is niet aannemelijk.

Uiteindelijk zou u uit de handen van de taliban ontsnapt zijn omdat u ziek werd en naar het ziekenhuis gebracht werd. De bewaker die u in het oog moest houden was aan het slapen toen u er in slaagde om te ontsnappen (CGVS, p. 19). Het valt ten eerste maar moeilijk te geloven dat een professioneel georganiseerde groepering als de taliban zich op dergelijke simplistische wijze in de luren zou laten leggen. Dat u bovendien ook niet zou weten in welk ziekenhuis u nu eigenlijk opgenomen werd, doet verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas (CGVS, p. 22).

Bovendien merkt het CGVS nog op dat de wijze waarop de taliban zouden gehandeld hebben om u te rekruteren maar moeilijk in overeenstemming te brengen is met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, zoals ook toegevoegd aan uw administratief dossier (zie landeninformatie). Deze stelt dat rekrutering door de taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt dan op de slinkse en gedwongen manier zoals door u omschreven. De belangrijkste motieven voor deelname zijn werkloosheid, geldnood, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de taliban tijdelijk meer manschappen nodig hebben, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Rekrutering van plegers van zelfmoordaanslagen betreft ook meestal zeer religieuze personen. Aan dergelijke aanslagen gaat vaak een lange indoctrinatie van de dader vooraf. De objectieve informatie waarnaar het CGVS in casu verwijst kan u vinden in EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country

Guidance van april 2022). Het verhaal dat u bracht, kon het CGVS er geenszins van overtuigen dat de taliban in uw specifiek geval toch zouden zijn overgaan tot deze eerder uitzonderlijke manier van handelen.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 24 november 2020 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat uw advocaat verwijst naar een video, getiteld "An Apple from Paradise" omtrent rekrutering in de madrassa's, en naar verschillende rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, de situatie van returnees, evenals de situatie na Covid-19 in Afghanistan. Wat betreft deze documenten dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en daar blijft u in gebreke. U heeft, zoals hierboven reeds vastgesteld, geheel niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk door de taliban zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 12 oktober 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsvername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsvername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicaties zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsvername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in

beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het

Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onteigend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen

behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van problemen met de taliban en hij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten “omdat [ze] zelf de vervolgers zijn”.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Vooreerst verwijt verzoeker de commissaris-generaal dat hij geen rekening heeft gehouden met zijn profiel van iemand die bijna drie jaar in België woont.

Vervolgens kan verzoeker zich geenszins verzoenen met de motieven opgenomen in de bestreden beslissing. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij werd gerekruteerd door de taliban, en gaat in op de in de bestreden beslissing vastgestelde vage en ongeloofwaardige verklaringen hierover.

Verder verwijst verzoeker nogmaals naar de informatie die zijn raadsman per e-mail opstuurde naar het CGVS op 24 november 2020, met onder meer een link naar een (Afghaanse) film genaamd “An apple from paradise” van 2010. Verzoeker betoogt in wezen dat de landeninformatie wat betreft rekrutering, waarop het CGVS zich baseert, in strijd is met de feiten uit de film en dat deze film een antwoord kan bieden op een aantal kritische vragen.

Hij citeert uit verschillende rapporten en stelt dat hij net als 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. De wijziging in de veiligheidssituatie in Afghanistan is volgens hem een nieuw element waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Verzoeker meent dat, mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder was teruggekeerd. Het feit dat hij al gedurende twee jaar rondloopt op zoek naar bescherming zou het bewijs zijn dat hij niet kan terugkeren. De terugkeerders worden door de taliban ook beschouwd als ongelovigen. Ook personen die worden beschouwd als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een verhoogd risico op vervolging, wat blijkt uit talrijke bronnen. Jonge Afghanen die jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een dergelijk verblijf is het volgens verzoeker onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat er sprake is van acute ondervoeding in Afghanistan en verwijft hij de commissaris-generaal dit element niet te hebben onderzocht. Hij verwijft naar rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin er bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief wel degelijk rekening werd gehouden met de voedselcrisis en met de acute ondervoeding en is van mening dat deze rechtspraak naar analogie mag worden toegepast bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Hij citeert vervolgens opnieuw uit verschillende bronnen. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij thans niet beschikt over informatie omtrent terugkeerders uit Europa.

Vervolgens citeert verzoeker uit het *"Amnesty International Report 2021/22"* en geeft hij aan dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden. Verder verwijft hij in het verzoekschrift nog naar rapporten waarvan hij de weblinks vermeldt (ECOI, Nansen Refugee, Youtube, Unicef, RD.nl).

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van deze bepaling. Hij verwijft naar § 39 van het arrest Elgafaji over de *'sliding scale'*.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 9 augustus 2023 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 toe en verwijft via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan: Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die

conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het enig middel van verzoeker zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor vervolging vanwege de taliban.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek tijdens de vorige beroepsprocedure een kopie van zijn taskara neergelegd.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In deze wordt vooreerst benadrukt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid (AD CGVS, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan zijn voorgelegde taskara maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Deze bewijswaarde wordt nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat in het kader van dit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 7 januari 2020, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum minstens 19,5 jaar oud was. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 15 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (AD, registratie verzoek om internationale bescherming, fiche NBMV en verklaring DVZ van 23 december 2019). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollège. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. De voorgelegde kopie van zijn taskara kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

5.3. In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden gesteld dat: (i) verzoeker zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan gelet op het significante verschil tussen zijn beweerde leeftijd (15 jaar) en de leeftijdsbepaling (minstens 19,5 jaar); (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ontbreken van zijn taskara om dan alsnog een kopie van een taskara voor te leggen waarvan de bewijswaarde relatief is en niet opweegt tegen de medische resultaten van de leeftijdsbepaling; (iii) verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt over zijn scholingsgraad; en (iv) verzoeker bijzonder vage en onduidelijke verklaringen aflegt met betrekking tot zijn beweerde ongeletterdheid en er indicaties zijn dat hij mogelijk een hogere opleiding heeft genoten dan hij zelf aangeeft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers leeftijd en beweerde profiel vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct.

De verwerende partij besluit daarom terecht dat uit het geheel van deze vaststellingen blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door hem aangemeten profiel van amper geletterde landbouwerszoon. Er wordt terecht geoordeeld dat omwille van verzoekers gebrekkige medewerking er geen correcte inschatting van zijn profiel kan worden gemaakt en dat de algemene geloofwaardigheid van zijn asielmotieven wordt aangetast door zijn onaannemelijke verklaringen over zijn leeftijd en zijn profiel.

Voorgaande beoordeling, die door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, wordt integraal door de Raad overgenomen.

5.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, namelijk dat hij (gedwongen) werd gerekruteerd voor de taliban door zijn leerkracht, A.R., en in de madrassa lessen kreeg en zou worden opgeleid om een zelfmoordaanslag te plegen.

De commissaris-generaal stelt onder meer vast dat (i) verzoekers verklaringen omtrent (het bestaan van) A.R., zijn leerkracht die in wezen een rekruteerder voor de taliban zou zijn, niet kunnen overtuigen; (ii) verzoeker onvoldoende kon overtuigen waar hij stelt dat zijn vader hem, als oudste zoon van een landbouwer, naar een madrassa zou laten vertrekken, ver weg van hun geboortedorp, om een opleiding tot mullah aan te vatten; (iii) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de inhoud van de lessen die hij zou hebben genoten tijdens zijn verblijf van een zestal maanden in de madrassa; (iv) de simplistische wijze waarop verzoeker een bewaker van de taliban in de luren zou hebben gelegd en uit het ziekenhuis wist te ontsnappen, moeilijk te geloven is, te meer verzoeker de naam van het ziekenhuis niet kent; (v) de wijze waarop de taliban zouden hebben gehandeld om verzoeker te rekruteren moeilijk in overeenstemming te brengen is met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze kernbevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Waar in de bestreden beslissing twijfel wordt geuit over het bestaan van de leerkracht A.R. en het feit dat deze persoon pas na enige tijd zou hebben besloten om verzoeker te rekruteren, oppert verzoeker in het verzoekschrift dat deze leerkracht een bekende persoon was in zijn dorp maar ook dat hij net als leerkracht zou zijn beginnen werken in zijn school. Ook stelt verzoeker dat A.R. hem en zijn vader nooit samen zou hebben gezien en dat mensen enkel de mensen van hun eigen leeftijd kennen, waardoor A.R. niet eerder aan verzoeker zou hebben gevraagd om naar de madrassa te gaan.

Verzoekers betoog is evenwel niet meer dan een loutere herhaling van eerdere verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en in het kader van zijn beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing van 24 november 2020 en waarmee in de bestreden beslissing reeds rekening werd gehouden. Met deze loutere herhaling van zijn relaas, weet verzoeker geen ander licht te werpen op volgende terechte motieven:

“U verklaarde dat een leerkracht genaamd A.R. het idee zou opgevat hebben om u naar een madrassa te sturen in de provincie Maidan Wardak zodat u er zogenaamd een opleiding tot mullah kon volgen (CGVS p. 18). Echter betwist de Commissaris-generaal het bestaan van deze persoon sterk. Uw verklaringen omtrent A.R. konden immers helemaal niet overtuigen. Aanvankelijk laat u uitschijnen dat de leerkracht een dorpsgenoot is en een bekend lokaal figuur. Zo predikte hij in de lokale madrassa, naast zijn activiteiten als leerkracht (CGVS, p. 20). Ook uw vader kende hem. U zegt hieromtrent dat uw vader hem vertrouwde, dat ze elkaar wisten wonen en dat ze elkaar een hand gaven (CGVS, p. 19). Deze beweerde vertrouwensband blijkt evenwel niet meer zo evident als het CGVS vraagt waarom A.R. pas na acht jaar schoolgaan u de vraag zou hebben gesteld om naar de madrassa in Maidan Wardak te trekken. U stelde plotseling dat A.R. een nieuwe leerkracht was in de school en dat hij al een maand na zijn aankomst u benaderde (CGVS p. 20). Hij vroeg uw vader zijn naam en stelde dat u met hem naar de madrassa moest. Als het CGVS u er vervolgens op wijst dat u eerder toch sprak over een vertrouwensrelatie met deze figuur, claimt u dat A.R. wel uw vader kende maar niet u (CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat hij als dorpsgenoot u en uw vader nog nooit samen gezien zou hebben. Het is algemeen geweten dat het dorpsleven centraal staat in een tribale samenleving als Afghanistan en dat mensen van éénzelfde dorp sterk op elkaar terugvallen. Dat een vooraanstaande figuur zoals A.R., een prediker van de lokale madrassa en leraar, niet zou weten wie juist

wie is in het dorp is bijzonder onwaarschijnlijk. Het argument dat in een dorp de mensen het meest optrekken met leeftijdsgenoten is slechts een algemene verklaring.”

Daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat A.R. zijn vader wist wonen en dat ze elkaar een hand gaven, mag redelijkerwijze worden verwacht dat A.R. verzoeker wel degelijk kende, te meer hij de oudste zoon is. Bovendien bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het algemeen geweten is dat het dorpsleven centraal staat in een tribale samenleving als de Afghaanse, waardoor mag worden verwachten dat A.R., een bekend lokaal figuur, prediker van de lokale madrassa en leerkracht, zou weten wie juist wie is in het dorp.

Verzoeker biedt met zijn kritiek, die niet meer is dan een herkauwen van eerdere verklaringen, geen antwoord op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die gebaseerd zijn op zijn eigen verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt nog terdege geoordeeld als volgt:

“Deze redenering werkt trouwens ook in de andere richting. Doorheen uw verklaringen laat u uitschijnen dat u pas te weten kwam dat A.R. in werkelijkheid een rekruteerder was voor de taliban toen het allemaal al te laat was. Hij zou u en uw vader om de tuin geleid hebben met de smoes dat u een religieus geleerde zou kunnen worden (CGVS, p. 20). In feite was hij een rekruteerder voor de taliban. Het is op zijn beurt niet geloofwaardig dat als A.R. inderdaad zou samenwerken met de taliban, hij deze praktijken al die tijd verborgen kon houden voor jullie en de andere dorpelingen. Uw uitleg dat, behalve uzelf, u niet gezien zou hebben dat hij andere leerlingen aansprak (om ze te rekruteren), klinkt dan ook zeer bevreemdend in de oren (CGVS, p. 20).”

Dat A.R. tewerkgesteld zou zijn geweest in een school van de overheid en dat verzoeker niet in een gebied woonde waar de taliban de controle hadden, waardoor de leerkracht niet openlijk kon preken en jongeren kon rekruteren, is niet meer dan een a posteriori betoog dat na reflectie over de bestreden beslissing is tot stand gekomen. In het licht van verzoekers verklaringen dat het dorpsleven centraal staat in een tribale samenleving als de Afghaanse en dat A.R. een bekende lokale figuur was als prediker van de lokale madrassa, biedt dit betoog nog steeds geen overtuigende verklaring voor de vaststelling dat A.R. zijn praktijken al die tijd verborgen kon houden voor verzoeker, zijn vader en de dorpelingen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de taliban fysieke controle hadden over het district; overdag hadden ze controle over sommige dorpen en bij nacht controle over alle dorpen tot de provinciehoofdstad toe. Soldaten en arbaki's waren enkel aanwezig op de weg, bij de checkpoints (NPO, p. 14).

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nog terdege opgemerkt dat verzoeker niet eenduidig is over de inhoud van de lessen die hij zou hebben gekregen tijdens zijn verblijf van een zestal maanden in de madrassa in Maidan Wardak: *“Bij DVZ liet u uitschijnen dat de eerste maanden de lessen aanvankelijk probleemloos verliepen. Pas na zes maanden begon naar eigen zeggen een uitleg over het deelnemen aan de jihad en het strijden tegen buitenlandse troepen (Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS bracht u een andere versie van de feiten. U gaf aan dat er vanaf het begin van de opleiding al gepredikt werd over de jihad, zes maanden voor het vertrek werd dan de vraag gesteld om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 18 en 21). Dat u op dergelijke wijze de bal zou misslaan over de tijdsindicaties van enkele kernelementen in uw relaas is niet aannemelijk.”*

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift aan dat hij niet akkoord is met de stelling van de commissaris-generaal dat hij zich heeft vergist in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS, *“omdat hem net voor zijn vertrek deze vraag gesteld was”*. Verzoekers verklaringen ter zake zijn evenwel duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zo verklaarde verzoeker tijdens het asielrelaas bij de DVZ dat de jihad pas na zes maanden ter sprake kwam in de madrassa (Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer expliciet dat de taliban ‘van te voren’ de jihad preekte én dat hij, reeds voor het einde van de zes maanden, werd benaderd voor het plegen van een zelfmoordaanslag (NPO, p. 21). De vastgestelde tegenstrijdigheid heeft betrekking op een kernelement van verzoekers vluchtrelaas, namelijk het moment waarop hij zou worden ingeschakeld voor de jihad en doodziek zou zijn geworden omdat hij dit niet wilde doen. Bovendien vertelde verzoeker hierover spontaan tijdens het vrije relaas bij zijn interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5) en volgden er hierna nog vragen. Het betoog dat verzoeker deze vraag pas op het einde van het interview bij de DVZ kreeg, is dan ook niet dienstig. Er kan worden verwacht dat verzoeker in staat is om hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. De vaststelling dat hij telkens wisselende verklaringen aflegt over een dermate essentieel element in zijn relaas, maakt dat hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht.

Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt aangegeven, kunnen er terecht vragen worden gesteld bij de ontsnapping van verzoeker uit het ziekenhuis: *“De bewaker die u in het oog moest houden was aan het slapen toen u er in slaagde om te ontsnappen (CGVS, p. 19). Het valt ten eerste maar moeilijk te geloven dat een professioneel georganiseerde groepering als de taliban zich op dergelijke simplistische wijze in de luren zou laten leggen. Dat u bovendien ook niet zou weten in welk ziekenhuis u nu eigenlijk opgenomen werd, doet verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas (CGVS, p. 22).”*

Met het verweer dat hij doodziek was en dat het ziekenhuis was gelegen in een gebied dat onder controle stond van de taliban, weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het *“maar moeilijk te geloven is dat een professioneel georganiseerde groepering als de taliban zich op dergelijke simplistische wijze in de luren zou laten leggen”*. Verzoekers betoog kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststelling van de bestreden beslissing. Zijn betoog dat het normaal is dat hij de naam van het ziekenhuis niet kent omdat hij daar met acute pijn was opgenomen, weet niet te overtuigen aangezien hij na zijn ontsnapping uit het ziekenhuis zich wist te oriënteren om zich in veiligheid te brengen en de weg naar het huis van zijn tante zou hebben gevonden nadat hij aan iemand de weg had gevraagd (NPO, p. 19), zodat het redelijkerwijze mogelijk moet zijn om de naam van het ziekenhuis te achterhalen. Verzoekers onwetendheid over de naam van het ziekenhuis is wel degelijk een bijkomende indicatie voor de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog terecht geduid dat de wijze waarop de taliban zouden hebben gehandeld om verzoeker te rekruteren maar moeilijk in overeenstemming is te brengen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt: *“Deze stelt dat rekrutering door de taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt dan op de slinkse en gedwongen manier zoals door u omschreven. De belangrijkste motieven voor deelname zijn werkloosheid, geldnood, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de taliban tijdelijk meer manschappen nodig hebben, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Rekrutering van plegers van zelfmoordaanslagen betreft ook meestal zeer religieuze personen. Aan dergelijke aanslagen gaat vaak een lange indoctrinatie van de dader vooraf. De objectieve informatie waarnaar het CGVS in casu verwijst kan u vinden in EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Het verhaal dat u bracht, kon het CGVS er geenszins van overtuigen dat de taliban in uw specifiek geval toch zouden zijn overgaan tot deze eerder uitzonderlijke manier van handelen.”*

Verzoeker verwijst naar een film genaamd *“An Apple From Paradise”* en betoogt dat de landen-informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, strijdig is met de feiten uit deze film. Ter zitting stelt de raadsman van verzoeker dat de commissaris-generaal niks heeft gezegd over deze film. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met deze video omtrent rekrutering in madrassa's alsook met verschillende rapporten voorgelegd door verzoeker over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, de situatie van terugkeerders, evenals de situatie na Covid-19 in Afghanistan. De commissaris-generaal stelt hierover terecht: *“Wat betreft deze documenten dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en daar blijft u in gebreke. U heeft, zoals hierboven reeds vastgesteld, geheel niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk door de taliban zou geviséerd worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.”*

Door in het verzoekschrift louter te benadrukken dat (gedwongen) rekrutering door de taliban wel degelijk voorkomt – wat de commissaris-generaal niet ontkent – en te verwijzen naar voormelde film, toont verzoeker niet aan dat objectieve landeninformatie waarop zijn analyse over de gebruikelijke rekruteringswijze is gebaseerd, in casu EASO Recruitment by armed groups en de EUAA Country Guidance van april 2022, niet langer actueel of correct zou zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verder toont verzoeker met een verwijzing naar een fictiefilm niet aan dat en waarom er in zijn individueel geval werd afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Ook doet hij hiermee geen afbreuk aan de overige vaststellingen die maken dat aan zijn verklaringen hierover geen geloof kan worden gehecht. Behalve het gegeven dat verzoeker erop wijst dat er in de film wel degelijk sprake is van een vader die zijn oudste zoon naar een madrassa ver weg van zijn geboortedorp stuurt en deze zoon uiteindelijk wordt ingezet voor een zelfmoordaanslag, brengt hij niets in concreto in tegen de volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal: *“Verder kon u onvoldoende overtuigen waarom uw vader u zou laten hebben vertrekken naar deze madrassa, ver weg van jullie geboortedorp. Als oudste zoon was u immers één van de belangrijkste werkkrachten om jullie gezin te voorzien in hun levensonderhoud. In dit verband stelde u dat R. uw vader een rad voor de ogen draaide, met name het vooruitzicht van u als vooraanstaande mullah. Nochtans liet u ten aanzien van het CGVS verschillende keren optekenen dat u eigenlijk niet zo'n goede student was: u zou leerstof moeilijk kunnen onthouden en u zou zelfs amper een tekst in het Pashtoe kunnen lezen (CGVS, p. 7, 8, 20). Het hoeft geen betoog dat het in die zin merkwaardig is dat u plots een carrière als mullah zou kunnen aanvaarden. Dat uw vader dan ook zonder meer meegegaan zou zijn in dit verhaal, kan op zijn minst omschreven worden als bijzonder naïef, en als weinig plausibel.”* Verzoeker voert geen enkel dienstig verweer en brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen. Waar hij nog opwerpt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om verder door te vragen over zijn dagelijkse bezigheid in de madrassa, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aangeeft welke informatie tot een andersluidende conclusie zou kunnen leiden.

Daar verzoeker zijn (gedwongen) rekrutering door de taliban en de daaraan verbonden problemen niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen volgens dewelke zijn vader na zijn vertrek nog zou zijn bedreigd door de taliban.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij geen bescherming kan krijgen, is daarom niet dienstig.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij problemen met de taliban heeft gekend en om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten, blijkt niet dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.6. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' of als ongelovige zal worden beschouwd.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim,

"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen' (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die 'verwesterd' zijn, of als 'verwesterd' worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.7. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker is gehoord voor de machtsovername door de taliban. Zoals reeds vermeld, werd verzoeker gehoord op 12 oktober 2020 waarna de commissaris-generaal op 24 november 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam die op 2 september 2021 met arrest nr. 260 020 door de Raad werd vernietigd. Op 27 september 2022 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing zonder verzoeker opnieuw te horen.

Verzoeker heeft evenwel de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan hij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

Verzoeker laat in casu na om in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift grotendeels tot het verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2019, de duur van zijn verblijf in Europa/België alsook naar algemene landen-informatie maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker al zeker 18 jaar oud was toen hij in april 2019 uit Afghanistan vertrok, waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa/België kwam.

Verder verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan naar school ging en er werkte op landbouwgronden met zijn vader (NPO, p.7), hetgeen betekent dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in België is, gelet op wat voorafgaat en zonder enige concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als ongelovige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitische moslim beschrijft (NPO, p. 5). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die dateert van voor de machtsvername en anderzijds naar dezelfde of gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn vader in Afghanistan (NPO, p. 3 en 10). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De argumenten van verzoeker dat, moest hij kunnen, hij al zou zijn teruggekeerd en dat het feit dat hij al twee jaar lang rondloopt op zoek naar internationale bescherming precies bewijst dat hij niet kan terugkeren, zijn niet afdoende. Immers beperkt hij zich hier tot niet-gestaafde, blote beweringen.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over het leven onder het schrikbewind van de taliban, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar in het verzoekschrift een fragment uit het Nansenprofiel 3-21 wordt geciteerd en verzoeker hieruit besluit dat verwesterde Afghanen worden vervolgd, wijst de Raad er nog op dat dit rapport informatie bevat die enkel betrekking heeft op de vervolging van de etnische minderheid van de Hazara's, waartoe verzoeker niet behoort. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder.

5.8. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13,

M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Het gegeven dat verzoeker afkomstig is uit een 'zeer arm gezin' doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Er geen indicaties zijn dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften bij terugkeer naar Afghanistan als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, nu zijn beweerde problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht, verzoeker geruime tijd met zijn vader op landbouwgronden werkte, naar school is gaan en volgens zijn verklaringen als oudste zoon, en belangrijke werkkraacht, de mogelijkheid zou hebben gekregen om een opleiding als mullah aan te vatten (CGVS, p.7, 8 en 20). Verder verwijst verzoeker naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, maar hij voegt deze beslissing niet bij zijn verzoekschrift, noch voegt hij een werkende hyperlink toe, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name 'in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn' (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden

het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *Country Guidance: Afghanistan*.

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 (p. 125).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is verzoekers betoog dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn, niet dienstig en is een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele

elementen en persoonlijke omstandigheden zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van de zaak.

9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES